

Κυριακή 23η Ἰανουαρίου 2022

Κυριακή ΙΔ' Λουκᾶ

(Λουκ. 18, 35 – 43).

«ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν.»

(Λουκ. 18, 43).

Ἐνας τυφλός καί δυστυχῆς ἐπαίτης προσεγγίζει μέ θέληση σήμερα τό Χριστό καί βρίσκει τό φῶς. Βρίσκει τό φῶς τό αἰσθητό πρῶτα. Στή συνέχεια ἀκολουθεῖ δοξολογικά τόν Κύριο, γιά νά βρεῖ καί τό ἀληθινό φῶς τοῦ πνεύματος καί τῆς ὑπαρξῆς, πού εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ἡ νοοτροπία, ἡ εὐγνωμοσύνη καί τό παράδειγμα τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ εἶναι ὁ δρόμος πού ἀκολουθεῖ κάθε ἄνθρωπος καί κάθε πιστός πού εὐεργετεῖται ἀπό τόν Ἰησοῦ.

Στήν καθημερινότητά μας πολλές φορές φωνάζουμε έσωτερικά και έκλιπαροῦμε γιά τή θεία βοήθεια. Οί δυσκολίες, οί πειρασμοί και τά λάθη πού μᾶς ταλαιπωροῦν συντηροῦν μία έσωτερική τύφλωση. Στεκόμαστε στό πεζοδρόμιο τῆς ζωῆς και περιμένουμε τή ματιά τοῦ Θεοῦ νά μᾶς ἀγγίξει. Θέλουμε τό φωτισμό ἀπό Ἐκεῖνον πού εἶναι τό ἀληθινό φῶς, γιά νά διαλύσουμε τά σκοτάδια τοῦ κακοῦ και τῆς θλίψης πού καθημερινά μᾶς πληγώνουν.

Όταν ζητήσουμε τό ἔλεός Του, θά εὐεργετηθοῦμε. Ὁ Κύριος δίνει τήν ἀγάπη και τά δῶρα Του ἀκούραστα και ἀδιάκοπα. Χαίρεται νά δίνει. Ἀναπαύεται, ὅταν ἐπικοινωνεῖ μέ τά παιδιά Του. Μοιράζει και ἀδειάζει τίς ἀποθῆκες τοῦ ἔλεους Του, διότι εἶναι ἀκένωτες και πάντοτε ὑπερπληρωμένες ἀπό τά ἀγαθά Του. Ὅταν αὐτό πού ζητᾶμε εἶναι γιά τό συμφέρον τῆς σωτηρίας μας, σίγουρα θά λάβουμε

κατά τό μέτρο τῆς ἀντοχῆς καί τῆς ώριμότητάς μας.

Τά δῶρα τοῦ Θεοῦ ἐλάχιστες φορές τά καταλαβαίνουμε. Τίς περισσότερες φορές τά θεωροῦμε αὐτονόητα καί δεδομένα. Μόνον ὅταν χάσουμε κάτι αὐτονόητο καί δεδομένο, καταλαβαίνουμε τήν ἀξία του καί ὅτι τό κατείχαμε ὡς δῶρο Θεοῦ καί ὄχι ἐπειδή τό ἀξίζαμε. Αὐτή ἡ αὐταπάτη συνιστᾶ καί τήν πνευματική μας τύφλωση. Ἀπό τήν τύφλωση αὐτή μᾶς ἐλευθερώνουν τά προβλήματα τῆς ζωῆς. Μπροστά στό πρόβλημα καταλαβαίνουμε τήν ἀδυναμία μας. Ζητοῦμε τή θεϊκή βοήθεια. Αὐτή ἡ βοήθεια καί συμπαράσταση τοῦ Θεοῦ εἶναι τό ἀληθινό φῶς στή ζωή μας.

Ἄλλά τό νά λυθεῖ ἢ νά ξεπεραστεῖ ἓνα θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ δέν εἶναι κάτι σημαντικό. Ὅπως τό σημαντικό μέ τόν τυφλό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς δέν ἦταν ὅτι βρῆκε τό φῶς του. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι

«ἠκολούθει» τόν Χριστό «δοξάζων τόν Θεόν». Διότι ἡ συνοδοιπορία μέ τό Χριστό εἶναι πιά σημαντική ἀπό τή σωματική ὄραση. Ἔτσι καί ἡ δική μας συνοδοιπορία μέ τόν Κύριο εἶναι πολύ πιά σημαντική ἀπ' ὅλες τίς ἐφήμερες, γήινες καί πρόσκαιρες παροχές.

Στό σημεῖο αὐτό βρίσκεται ἡ πνευματική προσπάθεια κάθε πιστοῦ. Ὅλοι μας, ὡς βαπτισμένοι, λάβαμε τό ἀληθινό φῶς μέσα στήν κολυμβήθρα, καθώς ντυθήκαμε τό Χριστό. Μετά τή βάπτισή μας ἕνας παραμένει ὁ σημαντικός στόχος μας, νά ἀκολουθοῦμε τά βήματα τοῦ Διδασκάλου μας Ἰησοῦ. Νά βαδίζουμε πάνω στό δικό Του παράδειγμα. Νά μιμούμαστε τή δική Του ἀγάπη. Νά ἀντιγράψουμε τή δική Του ἀνοικτοσύνη, τή δική Του κένωση, τό δικό Του θυσιαστικό θρίαμβο. Στήν προσπάθειά μας αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοποθετεῖ ὡς βοηθό μας τόν πνευματικό. Ὁ πνευματικός μᾶς δείχνει τό δρόμο τοῦ Χριστοῦ, τό παράδειγμα τοῦ

Χριστοῦ καί μᾶς δίνει τίς κατάλληλες ὁδηγίες γιά νά Τόν μιμηθοῦμε.

Ἡ μίμηση τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τήν ἔμπρακτη δοξολογία πρὸς τό πρόσωπό Του. Ὁ τυφλός δόξαζε τό Θεό γιά τήν εὐεργεσία πού ἔλαβε, καθώς βάδιζε στόν ἴδιο δρόμο μέ τόν Ἰησοῦ. Ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μόνο λόγια. Ἡ ἀληθινή δοξολογία τοῦ Θεοῦ εἶναι τρόπος ζωῆς. Ὅσο ζοῦμε χριστοκεντρικά, τόσο ἡ ζωή μας εἶναι μία ἀληθινή ἀκτίνα στίς ἀμέτρητες ἀκτίνες τῆς θεϊκῆς δόξας. Τότε ἡ ζωή μας γίνεται φῶς καί παράδειγμα καί γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Στήν τραγικότητα τῆς ἐσωτερικῆς μας τύφλωσης ἄς ἀναζητήσουμε τήν ἔλλαμψη τῆς θεϊκῆς συμπαράστασης. Καθώς καθημερινά λαμβάνουμε τίς ἀμέτρητες εὐεργεσίες τοῦ Πατέρα μας, ἄς Τόν ἀκολουθοῦμε δοξολογικά μέ τήν ποιότητα καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Αὐτή ἡ ἔμπρακτη δοξολογία τοῦ ὀνόματός Του

θά μᾶς ἀντιδοξάζει καί τώρα καί στήν αἰώνια
πραγματικότητα τῆς Βασιλείας Του. Ἀμήν.